

rum rectius agnosceret, & de Ecclesiarum istarum doctrina & ceremonijs ad suos reversus testari melius posset; deinceps tamen re cum patronis deliberata, fecundissimam illam multorum præstantissimorum Virorum, imprimis Theologorum, matrem TUBINGAM adiit: ac summa illa Ecclesiæ Christianæ lumina, D. IACOBUM HEERBRANDUM, D. IACOBUM ANDRÆ, D. STEPHANUM GERLACHIUM, & istum Hebraicæ literaturæ nostro hoc seculo principem GEORGIUM VVEGENMEIERUM, longiori certè vita dignissimum, ita audivit, ut non ad ὀφθαλμοδρασίαν operam docentibus daret, sed ut ex eorum ore disceret, quod sibi usui futurum esset posterius. Verissimum namq; esse sciebat, quod philosophorum princeps Aristoteles asserit, experientiaq; ipsa confirmat, πρὸς τὸν καὶ φρόνησιν plurimum auditum conferre: & quod Hieronymus scribit: *Habet nescio quid latentis ἐνεργείας viva vox, & in aures discipuli de doctoris ore transfusa, fortius sonat: insidere item altius animis, hæerere tenacius, occurrere promptius, quæ in schola à præceptoribus audiuntur, quam quæ domi vel acris studio leguntur.* Horum ergo noster hic Theologus secutus dum liceret seriò vestigia, ab horum discelsit ore semper doctior: his exemplo Diogenis, qui ne baculo quidem ab Antisthene docente abigi potuit, adhæsit semper: hos coluit, hos maximè veneratus est. Ex his quæ recta esset studij Theologici ratio, quæ ejusdē requisita, quis progressus, et si antea non ignoraret, magis tamen magisq; perspectum habuit: Sanctissimum pariter & amplissimum hoc studium, non lectione vaga aut cursoria unius aut alterius libri Biblici, non levi aut superficiali hujus vel illius loci Theologici cognitione, aut quæstionibus quibusdam intricatioribus, quibus

Tom. 3.
ad Paulin.